Τὸ φύλλον λεπτὰ 20 καὶ στὸ Ἐξωτερικὸν 25

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		*Ἐξωτερικοῦ*	
Ἐτησία	δρ. 10.—	Ἐτησία	φρ. χρ. 12.50
Ἑξάμηνος	» 5,50	Ἑξάμηνος	» 6,50
Τρίμηνος	» 3.—	Τρίμηνος	» 3,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 20. Ἐξωτερικ. λεπ. 25

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπτὰ 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. — Τόμος 25ος — *Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἀπριλίου 1918* — *Ἔτος 40ὸν. — Ἀριθ. 19*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἔτσι ὁ Ἄϋρτων δέχθηκε κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ φύγῃ. Τὸ σχέδιό του ἦταν τολμηρό· μποροῦσε ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ, χάρις στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας. Κι' ἄμα ἔφθανε μιὰ φορὰ ὡς τὸ πλοῖο, ὁ Ἄϋρτων θὰ μποροῦσε νὰ σκαρφαλώσῃ ἀπάνω κρυφά, νὰ ἰδῇ πόσοι πειραταὶ ἦταν μέσα καὶ ἴσως νὰ προλάβῃ τοὺς κακούς τους σκοπούς.

Γδύθηκε κι' ἄλειψε ὅλο του τὸ σῶμα μὲ λίπος, γιὰ νὰ ντέχῃ περισσότερο στὴ θερμοκρασία τῆς θάλασσας, ποὺ ἦταν ἀκόμα ψυχρή, κι' ὅπου μποροῦσε νὰ ναναγκασθῇ νὰ μείνῃ ὧρες πολλές. Ἔπειτα κατέβηκε μὲ τοὺς συντρόφους του στ' ἀκρογιάλι.

Ὁ Ναὲ κι' ὁ Πέγκροφ ἐπῆγαν κι' ἔφεραν ἀπὸ τὴν ὄχθη τῆς Εὐχαριστίας τὴν πιρόγα. Οἱ ἄποικοι ἔσφιξαν τὸ χέρι τοῦ Ἄϋρτων καὶ τοῦ εὐχήθηκαν καλὴ ἐπιτυχία. Καὶ τότε μπῆκε στὴν πιρόγα μὲ τὸ ναύτη.

Ἡ ὥρα ἦταν δεκάμισυ, ὅταν χάθηκαν κι' οἱ δυὸ στὸ σκοτάδι. Οἱ ἄλλοι ἐπῆγαν νὰ τοὺς περιμένουν στὰ Καμίνια.

Ἡ πιρόγα πέρασε τὸ κανάλι κι' ἄραξε στὴν ἀντίθετη ἀκτὴ τοῦ μικροῦ νησιοῦ. Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ ἔγινε μὲ μεγάλη προφύλαξι, γιατὶ μπορεῖ νἆχαν βγῇ μερικοὶ πειραταὶ καὶ νὰ τριγύριζαν 's ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἀλλὰ σὲ λίγο βεβαιώθηκαν ὅτι τὸ νησάκι ἦταν ἔρημο. Ὁ Ἄϋρτων, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Πέγκροφ, τὸ πέρασε μὲ βῆμα ταχύ. Ἔπειτα ἔπεσε στὴ θάλασσα κι' ἀθόρυβα ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ πρὸς τὸ κλοῖο, ποὺ εἶχε ἀνάψῃ πρὸ ὀλίγου μερικὰ φῶτα κι' ἔτσι φαίνουνταν ἡ θέσις του καλά.

Ὁ Πέγκροφ χώθηκε σὲ μιὰ γούβα τῆς ἀκρογιαλιᾶς καὶ περίμενε τὸν γυρισμὸ τοῦ συντρόφου του.

Ὁ Ἄϋρτων ὡς τόσο κολυμποῦσε γερὰ κι' ἀθόρυβα. Μόλις τὸ κεφάλι του ἔβγαινε ἀπ' τὸ νερὸ καὶ τὰ μάτια του ἦταν καρφωμένα στὸ μαῦρον ὄγκο τοῦ καραβιοῦ, ποὺ τὰ φῶτά του καθρεφτίζουνταν στὴ θάλασσα. Τὸ καθῆκόν του μόνο συλλογίζουνταν κι' ἀψηφοῦσε τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχε, ὄχι μόνο ὅταν θἄρθανεν στὸ βρίκι, ἀλλὰ καὶ τώρα ποὺ ἔσχιζε 'κεῖνα τὰ νερά, ὅπου οἱ καρχαρίες δὲν ἦταν σπάνιοι. Τὸ ρεῦμα τὸν βοηθοῦσε καὶ γρήγορα μάκραινε ἀπ' τὴν ἀκτή.

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρας κολύμπι, ὁ Ἄϋρτων, χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ καὶ νὰ τὸν ἀκούσῃ κανείς, ἔφθασε στὸ πλοῖο καὶ πιάσθηκε μὲ τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ μιὰν ἀλυσσίδα τῆς πρώρας. Πῆρε τὴν ἀναπνοή του κι' ἀπὸ κεῖ σκαρφάλωσε ὡς τὴ βάσι τοῦ τσιμπουκιοῦ. Ἐκεῖ στὴν ἄκρη, ἁπλωμένα, στέγνωναν μερικὰ παντάλόνια ναυτῶν. Ἐπειδὴ ὁ Ἄϋρτων ἦταν ὁλόγυμνος, ἔφόρεσε ἕνα κι' ἔπειτα στάθηκε νἀκούσῃ(*).

Δὲν κοιμοῦνταν ἀκόμα στὸ βρίκι. Ἀπεναντίας μιλοῦσαν, ξεφώνιζαν, τραγουδοῦσαν, γελοῦσαν. Καὶ νὰ τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε πρῶτα-πρῶτα ὁ Ἄϋρτων:

— Τεφαρίκι τὸ βρίκι μας!

— Ἄ, τρέχει καλὰ ὁ Γ ο ρ γ ὸ ς! Τοῦ ταιριάζει τὄνομά του.

— Ὅλα τὰ καταδρομικὰ τοῦ Νόρφολκ νὰ τὸν κυνηγοῦσαν, θὰ τοὺς ἔφευγε!

— Ζήτω ὁ καπετάνιος μας!

— Ζήτω ὁ Μπομπ Χάρβεϋ!

Γιὰ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς τί αἰσθάνθηκε ὁ Ἄϋρτων, ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἀρκεῖ

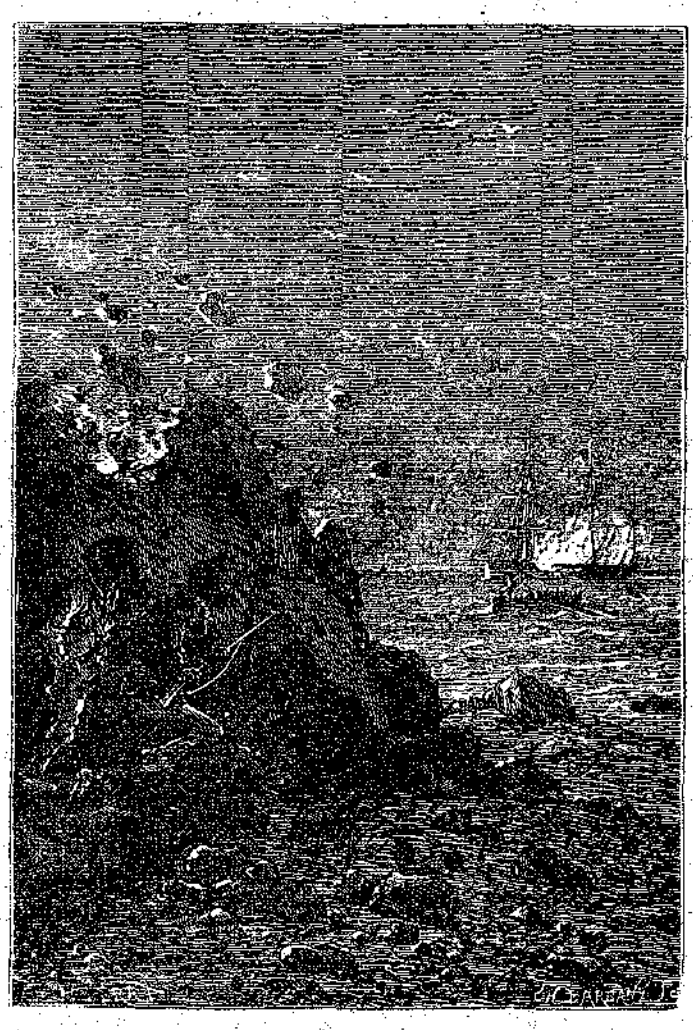

«Ἀμέσως, ἕνας δυνατώτερος κρότος...»

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμ. φυλλου, σελ. 141.

νὰ μάθῃ, ὅτι αὐτὸς ὁ Χάρβεϋ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες τῆς Αὐστραλίας, τοὺς παληοὺς τοῦ συντρόφους, τολμηρὸς θαλασσινός, ποὺ εἶχε διαδεχθῆ τὸν Ἄϋρτων στὴν ἀρχηγία. Οἱ κακοῦργοι εἶχαν κυριεύσῃ στὰ νερὰ τῆς νήσου Νόρφολκ τὸ βρικι ἐκεῖνο, φορτωμένο ὅπλα, πολεμοφόδια καὶ διάφορα ἐργαλεῖα, προωρισμένα γιὰ μιὰ ἀπὸ τὰς νήσους Σάνδουϊχ. Ἔτσι οἱ ἐξόριστοι, οἱ κατάδικοι, ἐγέιναν πειραταί. Καὶ τώρα ἔπιαναν ὅσα πλοῖα ἀπαντοῦσαν στὸν Εἰρηνικό, ἔσφαζαν τὰ πληρώματα καὶ λεηλατοῦσαν τὰ φορτία, ἀγριώτεροι καὶ ἀπὸ τοὺς Μαλαίους.

Οἱ κακοῦργοι μιλοῦσαν δυνατά, διηγοῦνταν τἀνδραγαθήματά τους, πίνωντας γερὰ καὶ νὰ τί μπόρεσε νὰ καταλάβῃ ὁ Ἄϋρτων:

Τὸ πλήρωμα τοῦ Γ ο ρ γ ο ῦ ἦταν ὅλο ἀπὸ Ἄγγλους καταδίκους, ποὺ εἶχαν δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ Νόρφολκ. Τὸ νησάκι αὐτὸ βρίσκεται στὰνατολικὰ τῆς Αὐστραλίας, ἔχει περίμετρο μόνον ἕξῆ λευγῶν, ἔχει ἕνα βουνό, τὸν Πίττ, ψηλὸ χίλια διακόσια πόδια, ἔχει Ἄγγλο διοικητή, φρουρὰ ἀπὸ πεντακόσιους στρατιῶτες καὶ ὡς ἑκατὸν πενῆντα ὑπαλλήλους. Γιατὶ στὸ Νόρφολκ ἐξορίζει ἡ Ἀγγλία τοὺς πιὸ ἐπίφοβους καταδίκους της. Εἶνε καμμιὰ πενταακοσαριά, ζοῦν σὲ σιδερένια πειθαρχία κι' οἱ ἀνυπότακτοι ὑποβάλλονται στὴς σκληρότερες τιμωρίες. Δύσκολα θὰ μποροῦσε νὰ φανταθῆ κανεὶς χειρότερη κοινωνία κακούργων. Κάποτε—ἂν καὶ πολὺ σπάνια,—μ' ὅλη τὴν αὐστηρὴ ἐπαγρύπνησι τῶν φυλάκων τους, μερικοὶ κατορθώνουν καὶ δραπετεύουν, μὲ πλοῖα ποὺ τοὺς πέφτουν ἄξαφνα ἀπάνω καὶ τἀρπάζουν, τὰ κυρεύουν.

Αὐτὸ εἶχε κάμῃ ὁ Μπομπ Χάρβεϋ μὲ τοὺς συντρόφους του· αὐτὸ ἤθελε νὰ κάμῃ ἄλλοτε κι' ὁ Ἄϋρτων...

Ὁ Μπομπ Χάρβεϋ εἶχε ἁρπάξῃ τὸν Γ ο ρ γ ό, ἀγκυροβολημένο μπροστὰ στὸ Νόρφολκ. Τὸ πλήρωμά του θανατώθηκε ἀπὸ τοὺς κακούργους κι' ἕνα χρόνο τώρα, τὸ ἐμπορικὸ βρίκι, ποὺ ἔγεινε πειρατικό, ἦταν ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος τοῦ Εἰρηνικοῦ.

Ἡ συνομιλία στὸ κατάστρωμα ἐξακολουθοῦσε.

Ἔτσι ὁ Ἄϋρτων ἔμαθε ἀκόμα, ὅτι ἡ τύχη μόνον ὡδήγησε τὸν Γ ο ρ γ ὸ στὴ Λίγκολν. Ὁ Μπομπ Χάρβεϋ δὲν εἶχε πατήσῃ ποτὲ στὰ νησιὰ τῶν ἀποίκων, ἀλλά, καθὼς εἶχε ὑποθέσῃ κι' ὁ Κύρος Σμίθ, βλέποντας στὸ δρόμο του μιὰν ἄγνωστη γῆ, ποὺ κανένας χάρτης δὲν τὴν ἐσημείωνε, ἀποφάσισε νὰ τὴν ἐπισκεφθῆ καί, ἂν τοῦ ἄρεσε, νὰ τὴν κάμῃ ὁρμητήριο. Ἡ μαύρη λοιπὸν σημαία κι' ἡ κανονια δὲν εἶχε καμμιὰ σημασία. Ἁπλῆ φαντασία τῶν κακούργων, ποὺ, χωρὶς φόβο στὴν ἐρημιά, θέλησαν νὰ κάμουν, γιὰ χοῦστο, ὅπως κάνουν τὰ πολεμικὰ πλοῖα τὴν στιγμὴ ποὺ μπαίνουν 'ς ἕνα λιμένα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΣΗΜΑ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

Σ ΤΟΝ κατάλογο τῶν παρασημοφορηθέντων μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς Ἐθνικῆς Ἑορτῆς, βρίσκεται κάπου καὶ τὄνομά μου. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πῶς δὲν χάρηκα ποὺ τὸ εἶδα ὅξαφνα. Ὅταν σοῦ δίνουν κάτι τι χωρὶς νὰ τὸ γυρέψῃς, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃς, πάντα ἔχει τὴν ἀξία του καὶ πάντα πρέπει νὰ πῇς εὐχαριστῶ... Ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι πολὺ μεγαλήτερη χαρὰ μοῦ προξένησαν τὰ συγχαρητήριά σας. Πόσα ἔλαβα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, καὶ μὲ πόσο θερμά, ἐγκάρδια λόγια! Κάποιος ἀπὸ σᾶς μοῦ γράφει, ὅτι τὸ δικαιότερο παράσημο, ἀπ' ὅλα ποὺ δόθηκαν σὲ λογίους, εἶνε τὸ δικό μου. Ἂς εἶνε· ἐγὼ πάλι θάλεγα,—μεταξύ μας,—ὅτι τὸ δικαιότερο παράσημο εἶνε ἐκεῖνο ποὺ δόθηκε 'ς ἕνα μετοιόφρονα ζακυνθινὸ λόγιο, τὸν κ. Λεωνίδα Ζώη, ἱστοριοδίφη, διευθυντὴ τοῦ περιοδικοῦ «Αἱ Μοῦσαι» καὶ τοῦ Ἀρχειοφυλακείου Ζακύνθου. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, ποὺ ζοῦμε στὴν προτεύουσα, κάνουμε καὶ θόρυβο. Ὁ Ζώης ὅμως, στὴν ἐπαρχία του, αὐθόρυβα, σεμνά, δὲν κάνει παρὰ ἐργασία. Καὶ τί ἐργασία! Τὸ «Φιλολογικὸν καὶ Ἱστορικὸν Λεξικὸν Ζακύνθου», εἶνε ἀληθινὸ μνημεῖο. Καὶ ξεχωρ' ἀπ' αὐτό, ὁ Ζώης, τριάντα τώρα χρόνια ποὺ ἐργάζεται, ἔχει δημοσιεύσῃ τόσες σπουδαῖες ἱστορικὲς μονογραφίες, ὥστε μόνο τὸ εὐρετήριό τους, ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ τυπώσῃ γιὰ τὴν εὐκολία τῶν ἄλλων ἱστορικῶν, ποὺ θέλουν νὰ τὴς συμβουλεύονται κάθε τόσο, ἀποτελεῖ ὁλόκληρο βιβλίο. Μὰ τὸ λιγώτερο ποὺ μποροῦσε νὰνταμείψῃ τέτοια ἐργασία, ἦταν ἕνα παράσημο!

Γι' αὐτὸ τὸ θεωρῶ τὸ δικαιότερο ἀπ' ὅλα—χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ θεωρῶ ἄδικο κανένα ἀπὸ τάλλα, ὅσα δόθηκαν σὲ λογίους. Ἀπεναντίας, εἶμαι καταχαρούμενος κι' ἐνθουσιασμένος ποὺ βλέπω τὴ Φιλολογία μας νὰ κινῆ ἐπιτέλους καὶ τὴς Πολιτείας τὴν προσοχή. Γιατὶ μόνο ἐδῶ, στὴν Ἑλλάδα, δὲν ἀναγνωρίζουνταν ἡ φιλολογικὲς «ὑπηρεσίες» καὶ τὰ παράσημα δὲν δίνουνταν παρὰ μόνο σὲ στρατιωτικοὺς ἢ πολιτικοὺς ἀξιωματικούς. Τὸ πολὺ-πολὺ καὶ σὲ κανένα πλούσιο μπακάλη, ἂν ἐπροσφερε ποτὲ γιὰ τὸ Στόλο μερικὲς χιλιάδες... Ὅπως σᾶς εἶπε προχθὲς κι' ἡ «Διάπλασις», εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ παρασημοφοροῦνται κι' Ἕλληνες ἀποκλειστικὰ λογοτέχνες,—ποιηταί, διηγηματογράφοι, θεατρικοὶ συγγραφεῖς,—ὅπως εἶνε δυὸ-τρεῖς τοῦ μακροῦ καταλόγου. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι πολλοὶ λόγιοι εἶχαν πάρῃ κι' ἀπὸ προτήτερα, ἀπὸ χρόνια, παράσημα. Ὄχι ὅμως γιὰ τὰ φιλολογικά τους ἔργα. Παραδείγματος χάρι, ὁ Ἄγγελος Βλάχος ἦταν παρασημοφορημένος σὰν ὑπουργὸς καὶ πρέσβυς. Ὁ Κωσνῆς Παλαμᾶς σὰν γραμματεὺς τοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ Δροσίνης σὰν τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Ὁ Παῦλος Νιρβάνας, ὁ Μπάμπης Ἀνανίας, ὁ Καρκαβίτσας, ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς Χόρν, ὁ διηγηματογράφος Ἄγγελος Τανάγρας κλπ. σὰν ἀξιωματικοὶ ἢ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι.

Μόνον μιὰ φορά, ἐξαιρετικά, -κατὰ λάθος θάλεγε κανείς, ὁ Τρικούπης ἔδωσε ἕνα σταυρὸ καὶ σὲ ἄνθρωπο ποὺ δὲν ἦταν παρὰ μόνο ποιητής: στὸ Γεώργιο Σουρῆ. Γι' αὐτὸ λέμε, ὅτι εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀναγνωρίζονται, ἀνταμείβονται καὶ «φιλολογικὲς πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσίες». Γιατί, ὅταν βλέπῃ κανεὶς στὸν κατάλογο καὶ δυὸ-τρία ὀνόματα, σὰν τοῦ Δάκαρη, σὰν τοῦ Μαλακάσῃ, σὰν τὸ δικό μου, ἀνθρώπων δηλαδὴ ποὺ δὲν εἶνε παρὰ μονάχα λογοτέχνες, μπορεῖ νὰ συμπεράνῃ ὅτι κι' οἱ ἄλλοι,—Κουρτίδης, Χατζόπουλος, Τσακόπουλος, Ποριώτης, Ζώης, κλπ.—σὰ λόγιοι κι' ὄχι σὰν ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους πῆραν τὸ παράσημο, κι' ὅτι σὰ λόγιοι κι' ὄχι σὰν ὑπάλληλοι ἢ σὰν ἀξιωματικοί, προβιβάσθηκαν τώρα σὲ ἀνώτερο οἱ ἀπὸ πρώτα παρασημοφορημένοι Σουρῆς, Δροσίνης, Ἄννινος κλπ. Ἔπειτα, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς λογίους, πῆραν παράσημα καὶ καλλιτέχνες, ζωγράφοι, γλύπται, μουσικοί, καθὼς κι' ἕνας μεγάλος ἀπόμαχος ἠθοποιός, ὁ Διονύσιος Ταβουλάρης. Τὸ Κράτος, ἡ Πολιτεία, ἀναγνωρίζει τώρα καὶ Φιλολογία καὶ Τέχνη.

Κι' αὐτὸ τὸ εὐχάριστο, ποὺ ἀναιβάζει τὸ Κράτος μας στὴν περιωπὴ τῶν πολιτισμένων, σημειώθηκε ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ πρωτοῆλθε ὁ Βενιζέλος. Γιατὶ ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνο ἀκόμα—τὸ 1911 δὲν δὲν σφάλω,—ἡ Κυβέρνησις Βενιζέλου σκέφθηκε νὰ παρασημοφορήσῃ λογίους καὶ καλλιτέχνες, καὶ μόνο ἀπὸ κάποια παρεξήγησι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δὲν θέλησε τότε νὰ ὑπογράψῃ τὸ Διάταγμα. Ἀργότερα, ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι Βενιζέλου πάλι, ἰδρύθηκε τὸ «Βασιλικὸν Μετάλλιον», ποὺ ὠνομάσθηκε κοτόπιν «Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον τῶν Γραμμάτων καὶ τῶν Τεχνῶν». Κι' αὐτὸ εἶνε ἐν ἀνώτερο παράσημο, γιὰ λογοτέχνες, ζωγράφους, γλύπτες καὶ μουσικούς, μὲ χρηματικὴ ἀμοιβή, μὲ πολλὰ ἄλλα προνόμια καὶ μὲ τὸν ἀπώτερο σκοπὸ νὰ προκύψῃ αὐτόματα μιὰ Ἑλληνικὴ Ἀκαδημία. Τὸ Ἐθνικὸ Ἀριστεῖο τῆς Φιλολογίας, ἐτήσιο, βραβεύει τὸ καλλίτερο φιλολογικὸ βιβλίο τοῦ χρόνου,—ποίημα, διήγημα ἢ θεατρικὸ ἔργο,—λαμβάνεται ὅμως ὑπ' ὄψει καὶ ἡ προηγουμένη ἐργασία τοῦ ὑποψηφίου. Φέτος π: χ: βραβεύθηκε ὁ Πολέμης γιὰ τὰ «Σπασμένα Μαρμάρα» καὶ γιὰ ὅλα τὰ ὡραῖα ποιήματα ποὺ ἔγραψε στὴ ζωή του. Πέρσι ὁ Δροσίνης γιὰ τὰ θαυμάσια «Φωτερὰ Σκοτάδια» καὶ καθεξῆς. Ὡς τώρα, τὸ ἔχουν πάρῃ ἑπτὰ λόγιοι, οἱ πρεσβύτεροι κι' οἱ διεσπρεπέστεροι. Κι' αὐτοὶ μιὰ μέρα θὰ εἶνε οἱ πρῶτοι μας Ἀκαδημαϊκοί...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΒΛΕΠΟΥ ΚΑΙ ΛΥΚΟΣ

— Γιὰ ποῦ, βλάμη; —Πάω...νὰ κλέψω!
— Τί μοῦ λές! Νὰν τὸ πιστέψω,
Τόσο ἐσὺ θερό, πὼς κλέβεις
Δίχως διόλου...νὰ παλέβῃς;
—Καὶ σὰν τί ἐσεῖς τρῶτε τάχα;
— Τά...πετούμενα μονάχα!...
— Μά, θαρρῶ, καὶ γιὰ σεαφύλια
Κάποτ' ἔγλωφες...τὰ χείλια!

ΠΟΥΛΑΚΙ ΚΑΙ ΓΑΪΔΑΡΟΣ

—Μέσ' στοῦ Ἀπρίλη τὰ λουλούδια,
Τοῦ Μαγιοῦ τὶς χλωρασιές,
Στῶν πουλιῶνα τὰ τραγούδια.
Καὶ τοῦ κήπου τὶς δροσιές,
Τί ἐσὺ θέλεις, γαϊδαρέ μου,
Νὰ γκαρίζῃς γύρωθέ μου;

«—Ὅπως ξέρει τὸν καθένα,
Λέω, γάφῃσης νὰ λαλῇ:
Τῆς γαϊδάρας εἶμαι γέννα,
Δὲν ἐπλάστηκα πουλί!
Καὶ ἂν γκαρίζω καὶ ἂν φωνάζω,
Τοὺς . . . γαϊδάρους δὲν πειράζω!»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ο'NEVES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Αὐτὸ ἤθελε κι' ὁ πονηρὸς Βλάσκος κι' ἐπερίμενε πιὰ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ βάλῃ τὸ *σχέδιό του* 'ς ἐνέργεια.

Τὴν προηγούμενη νύκτα, ἕνα τραῖνο εἶχε φύγῃ ἀπὸ τὸ Πῶ, μὲ τὸν λήσταρχο μέσα καὶ τὴ συμμορία του, ποῦ τοὺς ἔστελναν στὸ Βορδώ. Μεταξὺ τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου σταθμοῦ, μετὰ τὸ Πῶ, ὁ Βλάσκος, ποῦ εἶχε κατορθώσῃ,—κανεὶς δὲν ξέρει πῶς,—νὰπαλλαχθῇ ἀπὸ τὴς χειροπέδες του, ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ καὶ πήδησε τολμηρὰ στὸ δρόμο. Οἱ χωροφύλακες δὲν ἐτόλμησαν νὰ πηδήσουν κάτοτι του καὶ τὸ μόνο ποῦ μπόρεσαν νὰ κάμουν, ἦταν νὰ ἐμποδίσουν τὸν Βλάση Φωσέτο, ποῦ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἑτοιμάζετο κι' αὐτὸς νἀκολουθήσῃ τὸν ἀρχηγό του.

Τὸ τραῖνο, ἐγγνοεῖται, σταματῆσε. Ἀλλ' ὡς ποῦ νὰ δοθῇ τὸ σύνθημα, εἶχε περάσῃ ἀρκετὴ ὥρα. Οἱ χωροφύλακες, ταπεινωμένοι, κατέβηκαν νὰ κυνηγήσουν τὸν δραπέτη. Εἶδαν ὅμως, ὅτι στὸ σκοτάδι ἦταν ἀδύνατο νἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη του. Γιατὶ ὁ Βλάσκος, ποῦ εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ τραῖνο σῶος κι' ἀβλαβής, ἐπῆρε ἀμέσως τὰ χωράφια.

Τοῦ κάκου ἔψαξαν τὴς καλύβες τῶν περιχώρων. Κανένας δὲν μπόρεσε νὰ δώσῃ τὴν ποθαμιὰ πληροφορία. Οἱ χωρικοί, κατατρομαγμένοι μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ὁ φοβερὸς ἐκεῖνος ληστὴς μποροῦσε νὰ κρυφτῇ στὰ μέρη τους, ἐβοήθησαν ὁλοπρόθυμοι τοὺς χωροφύλακες στὸ κυνήγι. Τίποτα, τίποτα! Ὁ Βλάσκος εἶχε γίνῃ ἀφαντος!

Ἀκούσαν αὐτὴ τὴν διήγησι, ὁ κ. Μπράϊττων. Ἄνθρωπος πάντα ἐνεργητικός, ἐσυλλογίζετο μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ κακούργου. Καὶ πρὶν ἀσχολήθῃ μὲ τὴς δικές του ὑποθέσεις, πῆγε στὴν Ἀστυνομία καὶ διηγήθηκε στὸν ἀστυνόμο ὅσα ἤξερε περὶ Βλάσκου.

Δὲν ἐδυσκολεύθηκε καθόλου νὰ τὸν πείσῃ, ὅτι ὁ ἀρχιλῃστὴς θὰ ἐπροτίμησε τὸν δρόμο τῆς Ἀρχελῆς, ὄχι μόνο γιατ' ἦταν ὁ συντομώτερος ποῦ θὰ τὸν ὡδηγοῦσε στὰ ἱσπανικὰ σύνορα, ἀλλὰ καὶ γιατὶ θὰ τοῦδινε ἴσως τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐκδίκησί του.

Ὁ ἀστυνόμος λοιπὸν ἐτηλεγράφησε ἀμέσως στὴς ἀστυνομίες τῆς Ἀρχελῆς καὶ τῶν περιχώρων νὰ ἐπιβλέπουν ὅλους τοὺς δρόμους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ Βλάσκος μποροῦσε νὰ φθάσῃ στὴ σύνορα, καὶ ὁ κ. Μπράϊττων, εὐχαριστημένος ποῦ ἔκαμε τὸ καλλίτερο, πῆγε νὰ φροντίσῃ καὶ γιὰ τὴς ἄλλες του ὑποθέσεις.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'
ΧΑΜΕΝΟΙ!

Γαλήνη ἀπατηλή.

Ἡ 11 Φεβρουαρίου ὑπῆρξε μιὰ ἡμέρα, ποῦ γιὰ πολὺν καιρὸ θὰ τὴν θυμοῦνται στὴν κοιλάδα τῆς Ἀρχελῆς. Τὸ πρωὶ ἐξημέρωσε γλυκύτατο, ἀνοιξιάτικο. Ὁ ἥλιος σηκώθηκε λαμπρὸς σὲ ἀσυννέφιαστο οὐρανὸ καὶ στὰ χαμηλὰ λειβάδια τὸ χιόνι εἶχε λυώσῃ σχεδὸν ὅλο.

Ἀπὸ τὸ Πῶ, ὁ κ. Μπράϊττων εἶχε πάρῃ τὸ πρῶτο τραῖνο. Ἔφθασε νωρὶς στὴν Ἀρχελὴ κι' ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν στρατηγὸ Μπόλδ καὶ νὰ τοῦ διηγηθῇ τὰ χθεσινά. Ἔπειτα, μὴ βλέποντ' τοὺς ἀδελφοὺς Γκρέϋ, ρώτησε·

— Μὰ ποῦ εἶνε οἱ ἀνεψιοί σας; Δὲν τοὺς εἶδ' ἀκόμη.

— Βγῆκαν κηόλα, ἀποκρίθηκε ὁ στρατηγός. Ὁ καιρὸς εἶνε τόσο ὡραῖος σήμερα! Κι' ἔκαμαν καλὰ νὰ ἐπωφεληθοῦν.

Πέρασε ὅλο τὸ πρωί, ἀλλὰ ὁ Δόναλδ καὶ ὁ Δούγκαν δὲν ἐγύρισαν. Μόνον ὁ Λεμπὸν πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο καὶ παρουσιάσθηκε στὸν στρατηγὸ καὶ στὸν κ. Μπράϊττων μὲ πολὺ συλλογισμένο ὕφος.

—Πιέρρο! Πιέρρο; ποῦ εἶπε φαιδρὰ ὁ στρατηγός· τί μοῦτρα εἶν' αὐτά; Τὰ καράβια σου ἔπεσαν ἔξω;

—Δὲν εἶνε γιὰ γέλια, στρατηγέ μου! ἀποκρίθηκε ὁ ὀδηγός. Ἐκεῖνος ὁ στραβοκέφαλος, ὁ Παῦλος, ἔφυγε σήμερα τὸ πρωὶ μὲ τὰ παιδιά. Πῆραν πάλι τὰ βουνά. Ὁ Ρούσος ὁ ξυλοκόπος, τοὺς ἀπάντησε πρὸ μιᾶς ὥρας, ποῦ ἀνέβαιναν τὴ «Ράχη τοῦ Ἀγριόχοιρου». Τὸν ἐπιφόρτισαν μάλιστα νὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ, ὅτι δὲν θὰ γυρίσουν παρὰ τὸ βράδυ. Πολὺ ἐπικίνδυνο αὐτό, μὲ τὴ θύελλα ποῦ ἔρχεται!...—Θύελλα; ἔκαμε ὁ στρατηγός. Μὰ ἀφότου εἴμαστε ἐδῶ δὲν εἴδαμε ὡραιότερη ἡμέρα!

—Μπορεῖ, στρατηγέ μου· καὶ ὅμως ἡ θύελλα ἔφθασε! Σ' αὐτὸ τὸν τόπο, τὸ ὡραιότερο πρωὶ προαναγγέλλει συχνὰ τὸ φοβερώτερο βράδυ.

Κι' ὁ ἀπόμαχος ἀνέφερε διάφορα κακά σημάδια, ποῦ εἶχε παρατηρήσῃ αὐτὸς καὶ ποῦ διέφυγαν βέβαια τοὺς νεαροὺς ταξειδιῶτες.

—Θὰ γυρίσω τώρα στὸ σπίτι μου, εἶπε, νὰ πάρω τὸ σκυλὶ ποῦ μοῦ χαρίσατε καὶ φεύγω ἀμέσως, γιὰ νὰ βρῶ τὰ παιδιά.

«Ἀλλὰ γύρισε μονάχος;...»

Ἐλπίζω νὰ προφθάσω νὰ τὰ γυρίσω πίσω, πρὶν ξεσπάσῃ ἡ θύελλα, ποῦ, σᾶς βεβαιῶ, θὰ εἶνε φοβερή!

Κι' ὁ ὀδηγὸς βγῆκε, ἀφίνων τὸν στρατηγὸ καὶ τὸν κ. Μπράϊττων τρομαγμένους.

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΔΗΛΩΣΙΣ

Χαρτὶ δημοσιογραφικὸν δὲν ὑπάρχει πλέον παρὰ ὀλίγιστον. Ἐξ ἄλλου ἡ τιμή του, ἀποτόμως, ἀπὸ μίαν ἡμέραν εἰς ἄλλην, ἐδιπλασιάσθη. Τὸ χαρτὶ δηλαδὴ αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον τυπώνεται τώρα ἡ «Διάπλασις»,—τὸ παλιόχαρτο ποῦ πρὶν τοῦ πολέμου ἐτιμᾶτο 5 ὡς 6 δραχμὰς τὴν δεσμίδα καὶ ποῦ εἶχε ἀνεβῇ σιγὰ-σιγὰ μέχρι τῶν 45 δραχμῶν,—προχθὲς ἐτιμήθη ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον δρ. 90 τὴν δεσμίδα,—φανταθῆτε!

Δύο ἀνάγκαι λοιπὸν παρουσιάσθησαν ἔξοφνα: Α.) νὰ οἰκονομηθῇ τὸ ὑπάρχον ὀλίγιστον χαρτὶ ἕως νὰ ἔλθῃ ἡ ἀναμενομένη παραγγελία, ὥστε νὰ μὴ διακοπῇ ἡ ἔκδοσις τῆς «Διαπλάσεως». Καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτὴ μοῦ ἐπέβαλε νὰ περιορίσω προσωρινῶς τὰς σελίδας τοῦ φύλλου εἰς τέσσαρας. Β.) νὰ διατηρηθῇ ἡ ἰδία τιμὴ τοῦ φύλλου (20 καὶ 25 λεπτά), διότι ἡ ἀπότομος διπλασίασις τῆς τιμῆς τοῦ χάρτου ἔκαμεν ὥστε καὶ τὸ τετρασέλιδον αὐτὸ νὰ μοῦ στοιχίζῃ ὅσον καὶ τὸ ὀκτασέλιδον. Ἡ διαφορὰ τῶν τυποκαπῶν καὶ τῶν εἰκόνων εἶνε τόσον ἀσήμαντος, ὥστε ἐὰν ἐκατεβάζα τὴν τιμήν, δὲν θὰ ἠμποροῦσα πλέον νὰ ἐξακολουθήσω.

Εἶπα, προσωρινῶς. Παρὰ νὰ τὸ διακόψω ὁλοσδιόλου, ἐπροτίμησα νὰ περιορίσω τὰς σελίδας τοῦ φύλλου, ὅπως, ἂν ἐξαντληθῇ καὶ αὐτὸ τὸ χαρτὶ πρὶν φθάσῃ ἡ ἀναμενομένη παραγγελία, θὰ προτιμήσω νἀλλάξω καὶ σχῆμα, νὰ κάμω δ,τι εἶνε δυνατόν, ἀλλὰ ὄχι νὰ παύσω. Βλέπετε δὲ καὶ ἀπὸ σήμερον, ὅτι ἐπύκνωσα τὴν ὕλην, ὥστε αἱ 4 σελίδες νὰ περιέχουν δσην σχεδὸν καὶ αἱ ὀκτώ. Ἔτσι, μὲ ψιλότερα στοιχεῖα, θὰ σᾶς δίδω πάντοτε ὀλίγον ἀπ' ὅλα. Καὶ δι' αὐτὸ εἶμαι βεβαία, ὅτι ὅλοι ὅσοι ἀγαποῦν τὸ περιοδικόν μου, θὰ τὸ ἀγόρασουν καὶ τώρα ἐπίσης ἐνδιαφερόμενοι καὶ θὰ πληρώνουν τὰ 20 λεπτὰ διὰ τὰς 4 σελίδας του μὲ τὴν ἰδίαν προθυμίαν ποῦ τὰ ἐπλήρωναν διὰ τὰς 8, ἢ ποῦ θὰ τὰ πληρώνουν, μετὰ τὸν πόλεμον, διὰ τὰς 16...

Ἀλλ' ὁ περιορισμὸς τοῦ χάρου μοῦ ἐπιβάλλει νὰ διπλασιάσω προσωρινῶς—δηλαδὴ ὅσον θὰ ἐξακολουθῇ αὐτὴ ἡ τετρασέλιδος ἔκδοσις,—τὰς τιμὰς τῶν καταχωρίσεων: Α'.) Δὲν μοῦ εἶνε δυνατὸν πλέον νὰ δημοσιεύω ὅλους τοὺς Λύτας τῶν **ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ**. *Διὰ τοῦτο ὁ στέλλων λύσεις μὲ δεκάλεπτον, θὰ λαμβάνῃ ἁπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἀλλ' ἂν θέλῃ νὰ δημοσιεύεται καὶ τὄνομά του, πρέπει νὰ στέλλῃ* **25 λεπτά**.—*Β.) Διὰ τὰς τρεῖς πρώτας προτάσεις* **ΜΙΚΡΩΝ ΜΥΣΤΙΚΩΝ** *πρέπει εἰς τὸ ἑξῆς νὰ στέλλετε* **50 λεπτά**. *διὰ δὲ τὰς ἐπιπλέον νὰ λογαριάζετε* **10 λεπτὰ** *τὴν λέξιν.—Γ.)* **ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ** *μέχρι 10 τὸ πολὺ λέξεων θὰ πληρώνουν εἰς τὸ ἑξῆς 2 δραχμάς, ποῦ εἶνε ὁ ἐλάχιστος ὅρος. Πέραν τῶν 10 λέξεων,* **20 λεπτὰ** *ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα* **λεπτὰ 25** *καὶ μὲ κεφαλαῖα* **λεπτὰ 30**. *Ὁ χωριστὸς στίχος* **δραχ. 1**.*

Ἐννοεῖτε καλά, ὅτι τοῦτο γίνεται, διὰ νὰ δημοσιεύονται εἰς κάθε φύλλον ὀλιγώτεραι Μικραὶ Ἀγγελίαι, Προτάσεις Μ. Μυστικῶν καὶ Λύται, ὥστε νὰ μένῃ ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσότερος χῶρος διὰ τὴν ἄλλην ὕλην. Καὶ ἔτσι τὸ φύλλον μας νὰ περιέχῃ πάλιν ὅ,τι περιεῖχε. Τί ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχῃ χαρτί; Ἂς κάμωμεν ὅλοι τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν καὶ ἂς παρηγορηθῶμεν. Ἡ «Διάπλασις» εἶνε μία ἰδέα. Καὶ τὴν ἰδέαν τῆς «Διαπλάσεως», στοχάζομαι, ἀντιπροσωπεύουν τόσον αἱ 8 σελίδες, ὅσον καὶ αἱ 4. Ἐπιτέλους αὐτὴ ἡ προσωρινὴ τετρασέλιδος ἔκδοσις ἂς θεωρηθῇ ὡς ἔκδοσις «Μὴ μὲ λησμόνει»...

Περιττὸν νὰ προσθέσω τώρα, ὅτι διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ αὐτή, ποῦ στοιχίζει ὅσον καὶ ἡ ἄλλη, ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ τὸ Ξεσπάθωμα, νὰ ἐξακολουθήσουν κι' αἱ Εἰσφοραὶ διὰ τὴν Ἐπάρκειαν. **Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ**

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ίδε Ὁδηγοῦ Κεφ. ΙΒ'.]

Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψωριδέως

	ΝΑ	ΝΑ	
ΣΜΕ	ΠΕ	ΞΕ	ΣΜΕ
	ΧΑ	ΡΑ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ μία κοινοτάτη παροιμία ἐκ δύο λέξεων.

Δήλωσις:— Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ *10 λεπτά*, θὰ λάβῃ ἁπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸνομά του εἰς τοὺς Λύτας, πρέπει νὰ στείλῃ *λεπτὰ 25*.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Οἱ Πράκτορες παρακαλοῦνται νὰ σπεύσουν νὰ ἐξοφλήσουν τοὺς λογαριασμούς των. Ὅσοι, μέχρι τῆς ἐκδόσεως τοῦ 21ου φύλλου, δὲν θὰ ἔχουν πληρώσει τὰ ὀφειλόμενα τοὐλάχιστον ἕως τέλος Μαρτίου, δὲν θὰ λάβουν ἄλλα φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστάς των.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης οἱ Πράκτορες, ἅμα λάβουν τὸ σημερινὸν φύλλον, νὰ ἐξακριβώσουν πόσα ἀντίτυπα θὰ τοὺς χρειάζωνται διὰ τοὺς ἀγοραστάς των καὶ νὰ μοῦ γράψουν, διὰ νὰ μὴ τοὺς στέλλω ἀδίκως παραπανισιά. Ἀνάγκη νὰ κάμωμεν εἰς τὸ ἑξῆς τὴν μεγαλητέραν οἰκονομίαν χαρτιοῦ καὶ νὰ μὴ τυπώνωμεν παρὰ μόνον ὅσα φύλλα θὰ ἐξοδεύονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 58 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3ην Ἀπριλίου 1918

ΟΣΟΝ ἐξακολουθεῖ ἡ τετρασέλιδος ἔκδοσις, κατ' ἀνάγκην ἡ Ἀλληλογραφία θὰ εἶνε περιωσμένη. Θὰ ἔχῃ μόνον τὰ παραίτητα: ἐγκρίσεις ψευδωνύμων, προτάσεις Μ. Μυστικῶν κτλ. Δὲν θάπαντῶ παρὰ μόνον εἰς τὰ σπουδαιότερα καὶ μὲ λίγα λόγια. Ἐπιθυμῶ ὅμως νὰ μοῦ γράφετε ὅλοι ὅπως καὶ πρῶτα. Αἱ προσωρινῶς δὲν θὰ ἔχω τόπον νὰ παντῶ εἰς ὅλα, δὲν εἶνε λόγος νὰ στερηθῶμεν καὶ τὴν ἀμοιβαίαν εὐχαρίστησιν, σεῖς μὲν νὰ μοῦ γράφετε τὰ ὡραῖά σας γραμματάκια, ἐγὼ δὲ νὰ τὰ διαβάζω.

Ἐπίσης, ἡ Σελὶς Συνεργασίας, πρὸς τὸ παρόν, καταργεῖται. Ἀλλ' αὐτὸ ἂς μὴ σᾶς ἐμποδίσῃ νὰ μοῦ στέλλετε κάπου-κάπου κανένα κομματάκι. Διότι ἐκτάκτως, ἅμα μοῦ τυχαίνουν εἰπότε σύντομα καὶ πολὺ ὡραῖα, εἰμπορεῖ νὰ κάμνω τόπον καὶ νὰ τὰ δημοσιεύω. Ἡ Σελὶς θὰ μεταβάλλεται τότε εἰς *Στήλην* Συνεργασίας.

Μακεδὼν Πρόσκοπε, τρία γράμματά σου ἔλαβα τὴν περασμένην ἑβδομάδα. Περίεργη ἡ Στατιστικὴ ποὺ ἔκαμες, καὶ ἤθελα νὰ τὴν δημοσιεύω, ἀλλά...ἀλλά...

Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ποὺ μοῦ ἔστειλε μιὰ «Κουβέντα μὲ τὸν ἑαυτό του»; Ὡραία εἶνε. Ἀλλὰ γιατὶ δὲν ὑπέγραψε;

Πολὺ ἐνδιαφέροντα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφετε, *Ναυτόπαι*. Οἱ ὁπολοχαγοὶ ἐκεῖνοι ποὺ σὲ εἶδαν βυθισμένο στὸ φυλλάδιο, θὰ ἦταν παληοὶ συνδρομηταί μου καὶ θυμήθηκαν τὰ παιδικά τους χρόνια...

Μὲ μεγάλη του χαρὰ ὁ Συρκνὸ παρατηρεῖ, ὅτι οἱ φίλοι μας ἄκουσαν τὴν προτροπή του κι' ἄρχισαν νὰ γράφουν εὐθυμότερα πράγματα. Τὰ συγχαρητήριά του ἀπὴν *Ἀεροπόρο*.

Μέλλων Νικητά, τὸ γράμμα σου, μὲ τὸ ποιηματάκι καὶ μὲ ὅλα, μὲ συνεκίνησε πολύ. Ἡσύχασε ὅμως, γιατὶ βλέπω πολὺ καλὰ καὶ ἐκτιμῶ τὴν ὁραστηρία ἀγάπη σου. Τὴν μαρτυρῶν καὶ τὰ 25 φύλλα ποὺ διαθέτει.

Ἡ ὁμολογία τῆς *Χρυσῆς Ἀκτῖνος* δὲν ἀποπατομώνει τάγόρια. Καὶ νὰ πάλι ὁ *Τιόρκος* ποὺ μοῦ γράφει ἕνα σωρό. Ἀλλὰ κι' αὐτὸς...διάλεξε τὴν ὥρα.

Κι' ἄλλο ὡραιότατο γράμμα ἔστειλε τὸ *Ἑλληνικὸν Στέμμα* ἀπὸν κ. Φαΐδωνα. Τοῦ γράφει γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ γελωτος: Νὰ γελᾷ κανείς, ἀλλὰ ὄχι νὰ εἶνε καὶ χάχας. Πᾶν μέτρον ἄριστον.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κ.ι οἱ ἑξῆς: *Ἡρωὶς Ἑλληνοπούλα, Ἐγγλεζάκι, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Ρήγας Φεραῖος, Γ. Διαλεισμᾶς, Ἀφελὴς Σανθούλα, Ἀνίκητος Ἕλλην, Ἑλληνικὸς Οὐρανός, Κυανόλευκο Λάβαρο, Μέλλων Ἐφευρέτης* κτλ. Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2 Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: *Ἔλσα*, κ. (τίς) *Λευκὴ Καμέλια*, κ. (ἐγὼ) *Ρομπέρτος Γράν*, ἀ. (;). *Ἀγαλμα τῆς Ἐλευθερίας*, κ. (ΔΒ). *Κόρη τῶν Φαιάκων*, κ. (ΜΜ.)

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Μανιατοπούλα*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν:—*ἡ Ψυχὴ τῆς Σαπφοῦς* (0) μὲ *Ἄθων, Τρισεύγενην, Φρέντιν, Πειρατάραν, Κουρέλι, Ἄλκην, Πειρακτήριον, Σιρκοφά, Ἰδεώδη Ἑλλάδα, Συρανό, Γελοιογράφον, Ἡρωϊκὴν Σάμον*.—ὁ *Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμὸς* (0) μὲ *Ἐλπίδα τοῦ Γένους, Ἄθων, Γενναῖον Πρόσκοπον*.—ἡ *Μωρέϊ* (0) μὲ *Βασίλειαν τὸν Βουλγαροκτόνον, Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Ἀεροπόρον, Φρέντον*.—ὁ *Ἑλληνικὸς Οὐρανὸς* (0) μὲ *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας, Φλογέραν τοῦ Βοσκοῦ, Ψυχὴν τῆς Σαπφοῦς*.—ὁ *Νέος Ἕλλην* (0) μὲ *Ρόδον τῆς Ἀνοίξεως, Τελευταῖον Παιαιολόγον, Βαρβαρομάχον Ἑλλάδα, Θιακοπούλαν, Ζινέταν, Καβίριαν, Τιάρκον, Ζιζάνιον, Ἐαρινὴν Μυρσίνην*.—ἡ *Πεταχτὴ Μελαχροινούλα* (0) μὲ *Ζιζάνιον Γυμνασίου, Χρυσόπτερον Νίκην, Ἀρόην, Ἀνταλούζαν, Πειματάραν*.—ἡ *Ἀγνὴ Καμέλια* (0) μὲ *Πατρινὸν Διπλωμάτην, Προσφιλῆ Ἀνάμνησιν, Χαμόγελο τοῦ Πόνου, Νικηφόρον Σίφος*.—ὁ *Ζεὺς* (0) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Πλοίαρχον Νέμον, Τρελλὴν Νεότητα, Τρελλοαρσακὲ ἄδα, Ἐρημέτιδα, Τρισεύγενην, Πειρακτήριον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ρόδον τῆς Ἀνοίξεως* (σ' εὐχαριστῶ πολύ' κι' αὐτὸ εἶνε κάτι τί' φασούλι στὸ φασούλι...) *Ξεπεσμένον Λόρδον* (δὲν ξέρω ἂν ἐξεδόθη') *Ἀρην* (ναί, ἀλλὰ ποῦ τύπος;) *Μεγάλην Ἰδέαν* (πεσίμενε ἀκόμη ἀπὸ τώρα, μπορεῖ νὰ ὑπερδευθῇ') *Τρελλὴν Νεότητα* (λείπουν 5,8, 13-18. Τὸ Π. Πνεῦμα, ἂν ἐγκριθῇ, δωρεάν μόνον διὰ τὴν ἔγκρισιν τοῦ νέου ψευδωνύμου δρ. 2.) *Υἱὸν τῆς Ἑλλάδος* (δεκτὸς') *Ἑλληνικὴν Ἰδέαν* (ἂν γίνῃ, θὰ ἰδῇς τὴν προκήρυξιν') *Λευκὴν Περιστερὰν* (ὁλόθερμα συλλυπητήρια') *Ἀκτὴν* (γράφε μου λοιπὸν! χαιρετίσματα στὸν ἀδελφό σου') *Κόρην τῶν Φαιάκων* (δρακίο!) *Θριαμβευτὴν Κορσικανὸν* (συνεμορφώθην') *Μουσικολάτριδα* (ἔχει καλῶς, εὐχαριστῶ πολύ') *Θέρμιον Ἀπόλλωνα* (συμπλήρωμα ἔλαβε, εὐχαριστῶ') *Χρυσόμαλλον Δέρας, Νέον Βολταῖον, Φαέθοντα* κτλ.

Ἀφορισμένο Κῦμα, Ψωφιδέα (ἔλαβε, εὐχαριστῶ, ἔστειλα.)

Γυθειωτάκι, Ναπολέοντα Α', Ἀθάνατον Ἑλλάδα (ἔλαβε, εὐχαριστῶ.)

Πεταχτὴν Μελαχροινούλαν, Πράσινον Κάμπον, Λέοντα τῆς Χαιρονείας, Γεώργ. Ζαν., Τρικκεριωτάκι, Κόρην τῶν Ρόδων, Βαρωνίδα, Πτωχὸν Φιλομαθῆ, Χρυσῆν Ἀκτῖνα (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβε μετὰ τὴν *2αν Ἀπριλίου*, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 173ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Μαρτίου-Μαΐου.

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21ης Ἰουνίου.

185. Μεταγραμματισμὸς

Εἶμ' ἕνα μικρὸ νησί.
Ἀντὶ θῆτα, κάπα βάζεις
Καὶ μπροστά σου ἕνα πουλί
Ἄσπρο βλέπεις καὶ θαυμάζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Χ. Κοκκίνου

187. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ πρῶται συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν διάσημον ἀοχαίαν Βασίλισσαν:

1. Ρῆμα, σημαῖνον πρᾶξιν κακήν· 2. Ὁμηρικὸς βασιλεύς· 3. Ἐπιστήθιος φίλος ὁμηρικοῦ ἥρωος· 4. Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης.

Ἐστάλη ὑπὸ Δημ. Δ. Φωτοπούλου

187. Γρίφος

$$\frac{N}{E} \text{ ἀπὸ } \frac{1821}{1918} \text{ ἢ } \frac{1912}{1918}$$

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγνώστου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ'—142]

Κυανόλευκον Λάβαρον, μολονότι ἡ ἀγγελία Σας παρέχει εἰς ἐμὲ τὸ ἀδιαφιλονίκητον δικαίωμα, ὡς προκληθεῖσαν καὶ καταφώρως ἀδικηθεῖσαν, κατόπιν τῶν ἀπροσδοκήτων ἐξενεχθεισῶν ἐναντίον μου μομφῶν, ὅτι ἐξεφράσθην περιφρονητικῶς καὶ κομπορρημόνως ἐν σχέσει μὲ τὴν ἐν τῷ Δημοψηφίσματι ὑποψηφιότητά Σας κλπ., τοῦ νὰ Σᾶς παραπέμψω εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον τῆς γνωστῆς ἀγγελίας μου, ἐν τούτοις, ἤλως ἀντιθέτως, θεωροῦσα ἀστεϊσμοὺς τοὺς μεταξὺ συνδρομητῶν μεμψιμοίρους διαπληκτισμοὺς καὶ ὡς μὴ κἀν τὸ λαβὸν χώραν, Σᾶς παρακαλῶ νὰ πιστεύητε εἰς τὴν εἰλικρινείαν τῆς πρὸς Σᾶς πολλῆς ἐκτιμήσεώς μου καὶ τοῦ προσιδιάζοντος σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ, ὃν τὸ ψευδώνυμόν Σας ἐμπνέει καὶ ἐπιδέλλει. ***ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ***

[ΙΗ'—143]

Καὶ γιὰ Σᾶς δυὸ λέξεις, ***Διαβολάκι τῆς Γειτονειᾶς***. Ἀναγνώσατε τὴν ἀμέσως ἀνωτέρω ἀγγελίαν μου καὶ ἀφήσατε τὰς παραινέσεις καὶ συστάσεις προσοχῆς!—***Ὁ Ἑλληνικὸς Δεσμὸς*** εἶνε ὁ ἱερώτερος καὶ σεβαστότερος ὅλων! Τὸν εὐλαβοῦμαι καὶ ὑποκλίνομαι.—Πιστεύω λοιπὸν νὰ εἶσθε εὐχαριστημένος.—Ἐν τέλει ὁ ὅσον διὰ τὸν πόλεμον Σας, λυποῦμαι πολύ, διότι δὲν ἔχω χρόνον περισσόν. ***ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ***

[ΙΗ—144]

Μεγάλη Ἑλλάς! Ὄνομα; Ὄχι! Μ. Μ. στέλλω: ***Ἡρωὶς Ἑλληνοπούλα, Βαρωνίς***, προσεκτικώτερα ἀυσαι εἰς χορὸν Δημαρχείου ὁ ἀνεκάλυπτον très facilement!! τὴν.... ***Ἀθάνατον Ἑλλάδα.***

[ΙΗ'—145]

Κυανόλευκον Λάβαρον καὶ ***Διαβολάκι τῆς Γειτονιᾶς***, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σχετίζωμαι μὲ τὴν ***Ἰδεώδη Ἑλλάδα***, οὐχ ἧττον ὅμως χρειάζεται κάποιος σεβασμὸς καὶ ἐπιστασμὸς πρὸς τὰς Συνδρομητρίας.—Μὴν ὑποβληθῆτε εἰς τὸν κόπον νὰ μοῦ ἀπαντήσετε!..

Πτηνὸν τῆς Ἐρήμου

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀριθ. Ἀθῆναι. — Τηλεφ. 11-99